

Nr 13

Av herr **Sjöholm m. fl.**, om vidgad straffbarhet vid rattonykterhet.

(Lika lydande med motion nr 12 i Första kammaren)

Trafikdöden slår allt våldsammare. Tragedierna med dödade och lem-lästade människor blir allt talrikare.

Det får inte bli så att vi avtrubbas inför mångfalden och mer eller mindre slentrianmässigt accepterar så eller så många dödsolyckor per viss tidsperiod. Inget medel och ingen metod som kan bringa ned olycksfrekvensen får lämnas oprövade.

Alkoholens skuldbörda i samband med trafikolyckor har visat sig vara markant större än man tidigare haft anledning antaga. Mot bakgrunden härav torde det vara starkt påkallat att samhällets reaktionsformer mot rattfylleri och rattonykterhet göres till föremål för översyn i skärpande syfte.

Envar ansvarsmedveten person torde kunna instämma i uppfattningen att alkoholförtäring och förande av motorfordon är två företeelser som borde vara helt oförenliga. Den logiska slutsatsen av en sådan uppfattning är givetvis att all alkoholförtäring i samband med förande av motorfordon bör kriminaliseras och bannlysas. Det synes vara välbetänkt och t. o. m. nödvändigt att nu slå in på denna väg.

En lagstiftning som förbjuder all alkoholförtäring i samband med förande av motorfordon utan hänsyn till mängden alkohol skulle ha sitt största värde icke i att ett antal fler fordonsförare skulle komma att ställas till ansvar utan att därigenom skulle slås fast oförenligheten av det ansvar som i allt högre grad krävs av motorfordonsföraren och den nedsättning av reaktionsförmågan som alkoholförtäring utlöser. Samhällets allvarliga syn på trafikolyckorna skulle inskärpas och sannolikt ha en välgörande och uppstramande effekt. Den nu gällande lagstiftningen innebär ett huttlade med promillegränser som kan ge intryck av att samhället inte direkt tar avstånd från alkoholförtäring i samband med förande av motorfordon, att här finns ett sanktionerat alkoholdrickande, att endast överdrifterna bestraffas. Lagstiftningen är så utformad men speglar — må man hoppas — icke på ett adekvat sätt samhällets verkliga syn på detta problem.

Laborerandet med promillegränser mellan tillåten och otillåten alkoholförtäring är otillfredsställande också av det skälet att vederbörande kon-

sument icke själv kan avgöra när hon eller han överskrider gränsen och plötsligt blir en brottsling så snart körningen påbörjas. Kriteriet på en god lagstiftning bör bl. a. vara att medborgarna skall kunna veta om den handling de företar sig är fullt lagenlig eller belagd med påföljd enligt brottsbalken. Det radikala — och förmodligen enda — sättet att uppfylla detta kriterium är att sätta gränsen vid i princip ingen alkoholförtäring alls. Det är en lättbegriplig regel som inte kan bli föremål för suddiga spekulationer om när gränsen uppnås.

Invändningen kan resas att en så drastisk rattfyllerilagstiftning skulle innebära ett kraftigt ingrepp i den personliga friheten. Häremot kan genmälas att friheten att dricka sig full eller dricka sig till att bli en dödsbringande olycksrisk på våra vägar utan alltför svåra vändor och högljudda jämmerskrin borde kunna avvaras. Invändningen får en anstrykning av cynism om den ställes i relation till vad det här gäller att skydda och värna om: människoliv.

Trafiksäkerheten fordrar krafttag. Samhället måste markera en intensifiering av kampen mot död och lemlästning på gator och vägar. En helt spritfri trafik är ett led i en sådan kamp på liv och död.

Med återopande av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära förslag till sådan ändring i lagen den 28 september 1951 om straff för vissa trafikbrott att varje mätbar alkoholkoncentration i blodet hos förare av motorfordon skall föranleda brottspåföljd.

Stockholm den 13 januari 1969

Sven Antby (fp)

Sven Vigelsbo (cp)

Sten Sjöholm (fp)

Tore Nilsson (m)

i Agnäs